

Vanessa zvedla oči od počítače k hodinám na zdi. Překvapeně polkla. Nemohla uvěřit, že už je jedenáct hodin dopoledne. Protáhla se a vstala, aby si udělala silnou horkou kávu. Znechuceně se ušklíbla, když spatřila své tři kolegyně, typicky zabrané do důležitého hovoru. Určitě se netýkal práce! Kdyby záleželo jen na ní, dostaly by tyhle líné nádhery výpověď. Co ony zvládnou za celý pracovní den, udělá ona za hodinu. Nikdo kromě ní tu snad ani pořádně nepracuje. No a vlastně ještě paní Lídy, opravila se Vanessa ve svém samolibém chvalozpěvu a pohlédla na starší kolegyni, která pilně ťukala prsty do klávesnice. Rozhodla se, že udělá kávu i pro ni. Z okna zahlédla přijíždět šéfovo auto. Kruci! Vždycky přijede tak nečekaně. Zamrzelo ji, že zrovna stojí u varné konvice. To je, ale pech! Celé čtyři hodiny neúnavně pracuje a on musí přijet na kontrolu v tuto naprosto nevhodnou minutku. Uviděly ho zavčas i ty drbny a jako splašené slepice se rozběhly ke svým počítačům.

Šéf rozrazil dveře. „Všichni okamžitě ke mně na poradu!“ Křikl za chůze a ani se nezastavil. Ve své kanceláři si sedl za svůj masivní stůl a zuřivě na ně začal přes prosklené dveře mávat oběma rukama.

Vanessa zalila kávy a protože vešla jako poslední, zavřela dveře. Očekávala nějaké pokárání ohledně tempa práce, ale jejich nadřizený se radostně usmíval a jeho modré oči zářily jako drahokamy. „Potkalo nás ohromné štěstí! Přímo báječné! A to, díky, paní Lídě.“

„Mě?“ Vykulila oči paní Lída a rozpačitě si začala čistit brýle. Jestli něco nesnášela, tak veřejné pochvaly.

Vanessa se kousla do rtu. Neměla by se tvářit takhle vyjeveně. Vypadá, jako by ani neuměla do pěti počítat. To ona, by rozhodně nasadila triumfální profesionální výraz a už by přemýšlela o tučné odměně.

„Váš bývalý spolužák Marek Kalhoun se mezi podnikateli vyšvihl už hodně vysoko a chce zrovna v blízké době investovat do nějaké firmy. Naše ho velmi zaujala a musím přiznat, že hlavně kvůli tomu, že pro mě pracujete vy. Jmenoval jsem mu totiž své dvě nejlepší zaměstnankyně.“ Odmlčel se a loupl očima po Vanesse.

Ta se pyšně pousmála. Neodpustila si přitom pohrdavě změřit ostatní kolegyně.

„Na Marka se samozřejmě pamatuju. Byl to velice vzorný a nadaný student.“ Řekla Lída a nasadila si brýle znovu na nos.

„To samé říká i on o vás. Chytrá, pilná...chce se s vámi setkat. Samozřejmě pracovně. Zajedete tedy služebně příští týden do Brna. Dostanete na cestu firemní peníze. Ujišťuji vás, že v žádném případě nebudete škodná. Naopak. Vaším úkolem bude se s ním pár dní setkávat, tak na půl hodinky a vysvětlit mu čím se zabýváme, jakým stylem pracujeme a jaké máme výsledky.“

Vanessa se udiveně zeptala, „proč jen na půl hodinky denně?“

„Pan Kalhoun je velmi pracovně vytížený. Ale, milé dámy, vy si snad vůbec neuvědomujete, co to pro naši firmu znamená! Nové modernější počítače, služební mobily, vyšší platy...“

„Já, ale nemůžu nikam odjet a na pár dní už vůbec ne.“ Přerušila ho paní Lída a všichni na ni zaraženě pohlédli. Ještě nikdy se nestalo, že by svému šéfovi v něčem nevyšla vstříc.

„Ale on si vás osobně vyžádal!“ Namítl rozhořčeně zaměstnavatel, když se vzpamatoval z tak nečekané reakce. „Chce si zřejmě kromě obchodního jednání ještě zavzpomínat na školní léta, mládí...ach promiňte...“ uvědomil si svou netaktnost.

„Opravdu nemůžu.“ Stála paní Lída tvrdohlavě na svém. „Je mi líto.“ Po těch slovech odešla rovnou ke svému stolu a začala jako by nic dál klidně pracovat.

„Ta je, ale blbá!“ Vřískla blond'atá Marcela a vztekle dupla nohou. „Ani se radši nebudu ptát o jak vyšší plat by šlo. Jinak bych musela tu nánu...“

„Klid.“ Nařídil šéf přísně. „Běžte zase všechny dál pracovat.“

000000000000000000000000000000000000000000000000000000000000000000

Blížila se druhá hodina odpolední. Vanessa už chtěla vypnout počítač, když zahlédla šéfa spěšně mířícího ke kolegyni Lídě. Ta se po pár jeho slovech zvedla a odešla s ním do jeho kanceláře. No, jasně! To se dalo čekat. Začne horlivé, z počátku laskavé přemlouvání k cestě do Brna a po neúspěchu dojde určitě i na upozornění na formulku ve smlouvě, kde se všechny před nástupem musely zavázat, že v případě nutnosti musí jednou ročně služební cestu absolvovat.

Vanessa zůstala zvědavě sedět za stolem. Všechny tři kolegyně už odešly domů. Šéf čekal taktně s potupením Lídy až zmizí. Pravděpodobně chtěl, aby odešla i ona, ale zřejmě nakonec ztratil trpělivost. Jenže i těm líným kůzím bude hned jasné, že šéf zatlačil na

pilu! Hodně se divily, že se nechal tak jednoduše odmítnout. Je totiž velice zdatným manipulátorem. Teď je jasné, že svůj nátlak pouze odložil na vhodnější dobu.

Přes prosklené dveře viděla, jak Lída něco dlouze vysvětluje a přitom rozhazuje rukama.

Vanessa vypnula počítač. Protáhla se a sáhla po kabelce. Už opravdu půjde. Má ukrutný hlad. U dveří, ale zaslechla zaměstnavatelův přísný hlas, „pojd'te ještě, prosím na chvílku ke mně, slečno Vanesso.“

Zády k němu protočila oči, ale okamžitě nasadila profesionální zdvořilý úsměv. „Samozřejmě, jak si přejete.“ Zašveholila, ale v duchu ho posílala do horoucích pekel. Postavila se vedle své kolegyně Lídy a netrpělivě vyčkávala, až se šéf posadí za svůj stůl a vysype, co má v tuhle hodinu tak neodkladného na srdci, že to nemůže počkat do příštího dne.

„Tady paní Lída nemůže odjet do Brna z velmi závažného důvodu. Jenže všechno jde přece zařídit, když se opravdu chce.“

„Nezlobte se, ale už mám hodinu po pracovní době.“ Pronesla Vanessa chladně.

„Kam spěcháte, když na vás doma nikdo nečeká?“

Šokovaně vykulila oči. Co si to dovoluje?

Sledoval ji přimhouřenýma očima a bylo na něm vidět, jak toho má pro dnešek také dost.

„Paní Lída má momentálně ve své péči svá vnoučata. Proto nemůže odjet do Brna, ale vy byste si ty děti, mohla vzít těch pár dní na starost.“

„Proč já?“ Vyhrkla zoufale.

„No...jste tady jediná, kdo nemá rodinu.“

„No, právě! Nemám s dětmi žádné zkušenosti.“

„Oni jsou vzorné a hodné.“ Dušovala se Lída.

„Tohle přesně říká moje sousedka o svém Pavlíčkovi také a přitom většího spratka svět neviděl!“ Už se neovládala.

„Kdysi jste prohlásila, že pro dobro naší firmy jste ochotná udělat vše, co je právě třeba.“ Připomněl šéf její plamenná slova při jejím nástupu. Z jeho slov mrazilo. „Nedávno se mi ozvala Běta. Bude jí končit mateřská. Byl jsem s ní velmi spokojen.“

„To má být výhružka?“ Nevěřila svým uším. „To mám za všechno...“ zlomil se jí plačtivě hlas.

